

Vrij

Vrij

Jessica Dillema

Schrijver: Jessica Dillema
Coverontwerp: Jessica Dillema
ISBN: 9789402101560
© Jessica Dillema

Hoofdstuk 1

Het is inmiddels bijna twee uur 's nachts en ik zit al aan mijn derde glas van mijn favoriete alcoholische versnapering. Maar ik heb het verdiend. Er is de afgelopen tijd zoveel gebeurd in mijn leven. Ik verdien het om er even aan te ontsnappen. Al is het maar voor een avond. Waarom heeft hij dit gedaan? Had ik het nog niet moeilijk genoeg in mijn leven?

Vanavond was ik met een goed humeur naar huis gegaan. Een maand geleden ben ik afgestudeerd van de opleiding Bedrijfskunde en de afgelopen drie maanden had ik een tijdelijk baan bij een reclamebureau weten te bemachtigen. Vandaag was mijn laatste werkdag en ik keek uit naar even een weekje rust. Na viereneenhalf jaar keihard gestudeerd te hebben vond ik dat ik op zijn minst even een week vakantie mocht vieren. Daarna zou ik wel weer denken aan solliciteren.

Ook al vond ik het een geweldige tijdelijke baan, ik was zo blij dat vandaag mijn laatste dag was, dat ik besloot een fles wijn op te halen en als verrassing bij mijn vriend langs te gaan.

Op mijn gammele oude fiets fietste ik helemaal naar de andere kant van de stad. Die fiets hoor je al van verre aankomen doordat hij op een hele gekke manier piept bij elke centimeter dat ik vooruitga.

Daniël woont nog bij zijn ouders thuis, net als ik, maar ik had het geluk dat de ouders van Daniël twee weken op vakantie waren. Het is misschien raar dat ze begin april opeens op vakantie gaan, maar dat is eigenlijk best wel slim. Zo omzeilen ze de grote vakantie drukte die vanaf juni start, en ze hebben het heerlijk rustig in de normaal gesproken erg toeristische gebieden.

Het huis is een twee onder een kap woning en er staan twee grote bloempotten naast de voordeur. Er zitten prachtige roze bloemen in. Ik word altijd vrolijk van deze kleurige

bloemen. Eigenlijk van alle kleurrijke bloemen. Ik ben gek op fotograferen en ik krijg de mooiste foto's wanneer ik in de zomer kleurrijke bloemen en planten fotografeer. Ze stralen een gevoel van geluk en vrolijkheid uit. Ik vraag me nog steeds af hoe deze bloemen heten, maar ik vergeet het de hele tijd te vragen aan Daniëls moeder.

Eerst til ik de linker bloempot op. Onder één van de bloempotten ligt een reservesleutel, maar ik vergeet altijd onder welke bloempot de reservesleutel ligt. Volgens mij houden ze mij ook gewoon voor de gek door de sleutel telkens onder een andere pot te leggen. Zo krijg ik zelf het idee dat mijn geheugen verslechterd.

'Jeetje, wat zijn die potten zwaar,' mompel ik terwijl ik nu de rechter bloempot optil. Ja! Daar zie ik de sleutel al liggen. De grijze sleutel glinstert in de laaghangende zon. Onhandig doe ik een poging de sleutel opzij te schoppen zodat ik de bloempot weer op zijn plek terug kan zetten.

Nog iets frustrerends is dat slot op de deur. Je moet altijd tig pogingen doen om de sleutel er goed in te krijgen. Ik zwaai de deur open en stap naar binnen. 'Welcome', staat op de deurmat die mij groet.

Het is vrij stil in huis. Ik had verwacht dat Daniël nu aan het gamen zou zijn en totaal zou vergeten dat het etenstijd is. Ach, ik kan ook wel even wat klaarmaken. Daniëls moeder heeft altijd genoeg eten in huis.

Ik loop de huiskamer in. Niks. Waar is die jongen toch? Hij zou allang thuis moeten zijn van zijn werk. Hij had gezegd dat hij een vrije middag had en dus alleen in de ochtend hoefde te werken.

Daniël is al iets ouder dan ik ben en heeft al een jaar een fulltime baan bij een of ander belangrijk financieel kantoor. Dat is een onderdeel dat hij mij honderd keer kan uitleggen en waar ik nu nog steeds niks van snap. Ik zeg altijd; 'Laat mij de financiën doen van een willekeurig bedrijf en ze zijn meteen failliet'. Ja, ik weet het, ik heb bedrijfskunde

gestudeerd dus ik zou het moeten snappen, maar ik ben gewoon erg slecht in die financiële dingen.

Hoorde ik nou wat? Het kwam van de slaapkamer. Misschien was hij ook wel compleet gesloopt doordat het druk was geweest op kantoor deze week en was hij even een dutje gaan doen. Op mijn tenen kruip ik de trap op. Bang om hem wakker te maken in het geval dat hij nog slaapt. Zachtjes tik ik op de deur.

‘Hey schatje, slaap je?’

Glimlachend duw ik de deur zachtjes open, om vervolgens verstijfd te blijven staan. Mijn glimlach verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik knipper nog even met mijn ogen. De wijnfles glijdt uit mijn handen, waarna deze uiteen spat zodra hij het laminaat raakt. Even voel ik helemaal niks meer en dan zet ik het op een rennen. Ik hoor Daniël mij nog naroeppen.

‘Anna, wacht! Het is niet wat het lijkt’.

Het lijkt alsof ik een film zit te kijken met als onderwerp verraad en bedrog. Ik struikel bijna over de Welcome mat waarvan een punt opgekruld is naar boven. Ik heb dat verrekte ding altijd al dom gevonden. Wie legt dat nou daar neer? Een welkomstmat die stamt uit de jaren '20 en waar allemaal stukken los zitten en de hoeken opgekruld zijn. In de verte hoor ik iemand de trap af stormen, maar ik ben gelukkig al aangekomen bij mijn fiets. Altijd maar die stomme sloten die niet open willen. Net nu ik hier zo snel mogelijk weg wil.

Shit, te laat. Daniël pakt mijn bovenarm stevig vast.

‘Anna, wacht. Wacht nou even’.

Machteloos doe ik nog steeds een poging om het slot van mijn fiets open te krijgen. Ik kijk hem niet aan. Ik wil hem niet aankijken.

‘Anna, laat het me je uitleggen’.

‘Laat me los,’ mompel ik.

‘Nee, niet voordat je me aankijkt en het me uit laat leggen. Anna, toe. Doe even rustig. Ik...’ stamelt hij.